

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce **J. V. R.**, bytem ..., proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2012, č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku specifikovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 1. 2011, č. j. ..., jímž bylo podle § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky jako prvoinstanční správní orgán ve výroku uvedeném rozhodnutím zrušil žalobci podle ust. § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu proto, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, když byl 2x na území ČR pravomocně odsouzen, a to za spáchání trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a za vydírání podle § 235 odst. 2 písm. b) a c) trestního zákona, jehož se podle rozsudku Městského soudu v Brně č. j. ... dopustil se dvěma dalšími osobami a se zbraní. Za vydírání byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 let ve věznicí s ostrahou. Trestného činu vydírání se dopustil

pouhý rok po předcházejícím pravomocném odsouzení Okresním soudem Uherské Hradiště. Dne 18. 12. 2009 byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn.

Prvoinstanční orgán zhodnotil podle ust. § 87 u) odst. 1 zákona o pobytu cizinců rovněž zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce jako nikoli nepřiměřený. Vyšel ze zjištěných skutečností, že žalobce má v ČR s družkou V. P., nar. ... nezletilého syna J. R., nar. Povolení k trvalému pobytu získal z titulu sloučení rodiny s bývalou manželkou českou státní občanskou M. R., se kterou je od 14. 11. 2006 rozveden. Od roku 2007 do 18. 12. 2009 vykonával v ČR nepodmíněný trest odnětí svobody a následně po dvou měsících od propuštění z výkonu trestu odcestoval na ..., kde se ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí 18. 1. 2011 ještě zdržoval. Dne 19. 5. 2010 žalobce do protokolu na zastupitelském úřadě ČR v Kyjevě uvedl, že v ČR byl naposledy v únoru 2010, vyřizoval si v domovské zemi doklady a do ČR se nevrátil z finančních důvodů. V ČR práci neměl a na ... rovněž nepracoval. Za dané situace dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že ve veřejném zájmu není, aby na území ČR pobýval cizinec s oprávněním k trvalému pobytu, který byl v ČR ve dvou případech pravomocně odsouzen, z toho v jednom případě ke čtyřem letům odnětí svobody nepodmíněně. Povolení k trvalému pobytu je – vyjma českého občanství – nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími cizinci zůstával. Trestné činnosti se žalobce dopouštěl úmyslně, a proto musí nést důsledky svých činů, přičemž zrušení povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz pobytu na území ČR, ale musí si však pobyt upravit jiným pobytovým oprávněním.

Žalovaná posoudila všechny odvolací námitky v napadeném rozhodnutí a konstatovala, že bylo dostatečným způsobem zhodnoceno, které okolnosti vedly správní orgány ke zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Také bylo dostatečným způsobem posouzeno osobní chování žalobce pro aplikaci výhrady závažného narušení veřejného pořádku, neboť se správní orgány zabývaly otázkou, o jaký trestný čin se jedná a jakým konkrétním jednáním se ho žalobce dopustil, bylo přihlédnuto k závažnosti trestné činnosti, způsobu provedení činu, k jeho následkům, okolnostem, za něž byl čin spáchán, k míře zavinění a k pohnutkám žalobce, které zvyšují závažnost jeho jednání a umožňují dospět k závěru, že osobní chování žalobce dovoluje přijmout opatření, které by mu odepřelo právo trvalého pobytu, v tomto případě rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Bylo přihlédnuto zejména k závažnosti druhého odsouzení ke čtyřem letům odnětí svobody nepodmíněně za trestný čin vydírání, kterého se žalobce dopustil se dvěma dalšími osobami a se zbraní. Podílel se na opakovaných fyzických útocích na poškozeného s cílem přimět ho vydat finanční hotovost. Této trestné činnosti se dopustil pouhý rok po předcházejícím pravomocném posouzení. Z těchto okolností správní orgány usoudily, že první odsouzení nemělo na odvolatele na žalobce žádný výchovný vliv a byl shledán dostatečný důvod pro použití ust. § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců opravňující zrušit trvalý pobyt žalobci jako rodinnému příslušníkovi občana ČR, resp. Evropské unie.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu ze dne 21. 3. 2012, došlé soudu 22. 3. 2012. Především namítal, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci zmíněného ust. § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona, na jehož základě lze rozhodnutím Ministerstva vnitra zrušit povolení trvalého pobytu pro narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Jako rodinný příslušník občana ČR může žalobce plně čerpat s garancí, které jsou rodinným příslušníkům občanu EU zajištěny Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Ust. § 15 a) odst. 5 zákona o pobytu cizinců vnitrostátně dorovnálo postavení rodinného příslušníka občana ČR na roveň s rodinným příslušníkem občana EU. Odkázal na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, který pro účely vymezení pojmu veřejný pořádek zavádí zásadu přiměřenosti a požadavek, aby byl každý jednotlivý případ posuzován na základě osobního chování dotyčného cizince. Změna směrnice navíc ve svém čl. 27 odst. 2 věta druhá zcela jasně stanoví, že dokonce ani jednání cizince kvalifikované jako trestný čin samo o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora, z něhož vyplývá, že existence odsouzení pro trestný čin lze pro aplikaci výhrady veřejného pořádku vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování představující trvalé ohrožení základních zájmů společnosti. Výhradu veřejného pořádku lze tak aplikovat pouze v případech existence skutečného, aktuálně dostatečně vážného ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti.

Správní orgány neprokázaly, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Hrozba musí být aktuální. Chování minulosti je možné zohlednit pouze tehdy, pokud existuje pravděpodobnost opětovného spáchání trestného činu.

Dále žalobce namítá porušení jeho práv v tom, že žalovaný porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nebylo přihlédnuto pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a neodůvodnil svůj závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 87 l) odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se omezily pouze na konstatování, že zrušení povolení trvalého pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce s přihlédnutím závažnosti spáchané trestné činnosti, délce jeho pobytu na území ČR a jeho nikoliv dostatečné pracovní integraci.

V rozhodnutí postrádá úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení podkladů rozhodnutí a informace o tom, jakým způsobem se vypořádaly s námitkami žalobce, obsaženými v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu.

Poukázal na skutečnost, na jeho vztah s dnes již manželkou V. R. a jejich synem J. R., kdy se po výkonu trestu odnětí svobody jejich vztah nerozpadl, naopak manželka žalobce pravidelně i se synem navštěvovala v místě výkonu trestu odnětí svobody a po návratu žalobce ze země původu žijí ve společné domácnosti. Syn J. je na žalobce citově velice závislý a špatně nesl jeho nepřítomnost a v době letních prázdnin navštívil s matkou žalobce v zemi původu, aby s ním mohl trávit čas.

Proto považuje všechny důvody uvedené v napadeném rozhodnutí za nepodložené a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 4. 2012 uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se jednoznačně a jasně vyjádřil k aplikaci a interpretaci ust. § 87 I) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zejména odkázal na část III odůvodnění, kde jsou zmíněny všechny významné okolnosti, jimi se prvoinstanční správní orgán dostatečně podrobně zabýval, podrobil je hodnocení, popsal úvahy a učinil skutkové a právní závěry. Svým obsahem je rozhodnutí dostatečně vysvětlující a srozumitelné a je podle názoru žalovaného v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z toho důvodu spatřuje žalobní bod jako neakceptovatelný.

K námitce žalobce o porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu je třeba předně konstatovat, že prvoinstanční správní orgán vycházel ze skutkového stavu, který byl dán ke dni vydání rozhodnutí tj. ke dni 18. 1. 2011 a nikoliv v době po tomto datu následující, který vykazuje změny v osobním rodinném životě žalobce. V době před vydáním rozhodnutí žalobce evidentně nežil se svojí – tehdy družkou – nyní manželkou a jejich nezletilým synem, kteří jsou českými státními občany a nenacházel se ani na území ČR, jak je v napadeném rozhodnutí popsáno a žalobcem nezpochybněno. Žalobce se v prosinci 2009 vrátil z výkonu trestu odnětí svobody a v únoru 2010 vycestoval na ..., kde se z vlastní vůle zdržoval až do doby vydání rozhodnutí. Tyto okolnosti byly vzaty v úvahu při posuzování zásahu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života.

Dále žalovaný zdůraznil, že není povinností správního orgánu poskytovat žalobci poradenství a záruky vedoucí k úspěšnému vyřízení žádosti o povolení jeho pobytu a není proto na místě výtku žalobce o chybějícím odkazu na zákonné ustanovení v odůvodnění rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, podle něhož by si žalobce měl legalizovat svůj další pobyt na území ČR.

Závěrem navrhl zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s. pro nedůvodnost.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 4. 6. 2012 setrval na své žalobě pouze zdůvodnil, že pokud si odjel vyřídit cestovní doklad na ... a požádal o udělení víza, tak s ním byl dne 19. 5. 2010 na ZÚ sepsán protokol a následně mu byl odepřen vstup na území ČR, tzn. že pouhé tři měsíce po svém vycestování na ... žalobce učinil potřebný krok k tomu, aby se mohl vrátit do ČR za svou rodinou. V červenci 2010 mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a v lednu 2011 bylo vydáno samotné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Bylo mu bráněno vstoupit na území ČR a nakonec žalobce využil možnost dostat se do ČR na základě jednotného ..., kterému bylo vydáno ZÚ Ihned po svém příjezdu v březnu 2011 dostavil se na oddělení OAMP MV ČR v Brně, kde mu bylo vystaveno povolení k trvalému pobytu do nového cestovního dokladu. Ze všeho vyplývá, že na .. se nezdržoval z vlastní vůle. V současné době pobývá na území ČR ve společné domácnosti s manželkou a jejich synem a bydlí v bytě manželky. Vede řádný život a se synem má výborný vztah a očekávají narození druhého dítěte.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřili a byli poučeni o tom, že pokud se nevyjádří, má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Soud posoudil žalobní námítky žalobce a ověřil si i všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci správními orgány. Bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně zahájil řízení 26. 7. 2010 z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů a protokolu sepsaného s cizincem na ZÚ ČR v Kyjevě.

Dle § 87 l) odst. 1 písm. a) citovaného zákona Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec ohrožuje bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Z obdrženého opisu z rejstříku trestu je zřejmé, že žalobce byl pravomocně opakovaně odsouzen, a to celkem 2x pro spáchání trestných činů, a to jednak zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a vydírání dle § 235 odst. 2 písm. b) a c) trestního zákona. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek a byl za své opakované protiprávní jednání na území ČR pravomocně odsouzen.

K definici pojmu závažné porušení veřejného pořádku správní orgány konstatovaly, že tento pojem není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR a pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl k pravomocnému odsouzení, mají správní orgány za to, že toto jednání lze charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce se takového jednání dopouštěl opakovaně, což v tomto případě má správní orgán za prokázané, a jedná se tedy o opakované závažné narušení veřejného pořádku.

Zde soud odkazuje na judikaturu NSS, zejména na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3As 21/2011 – 85, kde NSS odkazuje i na další obsáhlou judikaturu v této věci a kde je vysvětlen pojem veřejný pořádek pro účely zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Tento zahrnuje kromě norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice tohoto ustanovení postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ke zrušení povolení k trvalému pobytu.

V této věci předmětem posouzení bylo, zda lze pod pojem veřejný pořádek ve smyslu § 87 h) odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců podřadit žalobcovo jednání, kterým spáchal 2x trestné činy, a to zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a vydírání dle § 235 odst. 2 písm. b) a c) trestního zákona a za které také vykonal trest odnětí svobody. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl celkem ve dvou případech pravomocně odsouzen a především zejména druhé odsouzení lze samo o sobě považovat za závažné, a to zejména pro právní

kvalifikaci a popis skutků, tak i pro délku samotného odsouzení, která v tomto případě činila 4 roky nepodmíněně ve věznici s ostrahou. Jednalo se o trestný čin vydírání, kterého se navíc dopustil žalobce se dvěma dalšími osobami a se zbraní a také se účastnil fyzického napadání poškozeného s cílem přimět ho vydat finanční hotovost. Této trestné činnosti se dopustil pouhý rok po pravomocném odsouzení Okresním soudem v Uherském Hradišti. Je tedy zřejmé, že pravomocný rozsudek soudu neměl na žalobce žádný výchovný efekt a vliv a žalobce se dopustil další trestné činnosti, kdy výkon trestu odnětí svobody byl ukončen 18. 12. 2009 a následně odcestoval na Ukrajinu.

K výhradě žalobce, že byl odsouzen za závažné trestné jednání, přestože uložený trest vykonal a poučil se z něj a odkázal na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, že nebylo odpovídajícím způsobem posouzeno jeho osobní chování, kterým dokládá, že trestná činnost je už minulostí a že přímo odnětí svobody nemá být důvodem pro zrušení trvalého pobytu na území ČR.

Krajský soud považuje za nutné v této souvislosti dodat, že ustanovení článku 27 odst. 2 věty druhé směrnice 2004/38/ES je třeba vykládat tak, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žalobci bude zrušen trvalý pobyt, či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k tomu postačuje pouze to, že žalobce spáchal jakýkoliv trestný čin. Na základě této stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žalobce méně závažný trestný čin (resp. přečin podle trestního zákona) a zejména jeho závažnost jakož i způsob provedení činů, jeho následky, okolnosti, za nichž byl spáchán, míra zavinění a pohnutky byly takového rázu, že snižují závažnost žalobcova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde zrušení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Naproti tomu, spáchal-li žalobce závažný trestný čin za situace, kdy zde nejsou výrazné okolnosti snižující jeho závažnost, lze jen s těžší dospět k závěru, že takové osobní chování neumožňuje přijmout takové opatření, které by mu odeprlo právo trvalého pobytu. Opačný závěr by byl v rozporu se zásadou přiměřenosti stanovenou v čl. 27 odst. 2 větě první směrnice 2004/38/ES. Přitom je nutné mít na paměti, že odeprání práva trvalého pobytu je sice opatření odpírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu osob, nicméně jde o omezení velmi nízké intenzity, protože jím není dotčeno právo pobytu cizince na území ČR, ale dochází jím pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území ČR v rámci trvalého pobytu (viz. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7As 112/2011 – 65). Je proto v souladu s požadavkem přiměřenosti a proporcionality mezi omezujícím opatřením a závažností jednání, aby důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byly výrazně méně intenzivní a nebezpečné jednání, než pro účely vyhoštění. Přitom i pro účely vyhoštění lze vycházet pouze z existence odsouzení pro trestný čin, avšak pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Evropské judikatuře zcela koreluje i judikatura obecných trestných soudů, z nich je zřejmé, že žalobcovo předchozí odsouzení pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 2 písm. b) a c) trestního zákona, postačuje k závěru, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Okolnosti, při nichž k činu došlo a způsob jeho spáchání (žalobce za použití zbraně vyhrožoval poškozenému napadal ho fyzicky, aby vydal peněžní částku) totiž nijak nesnižovaly závažnost jeho jednání. Zároveň je odeprání práva trvalého pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti ve vztahu k žalobcově jednání, kterým spáchal tento trestný čin.

Důvodnost zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byla shledána i okolnost, kdy udával nepravdivé údaje o stavu hospodaření a jmění, v době, kdy podnikal.

Krajský soud také shledal nepravdivou výtku žalobce, že při posouzení předmětné věci nebyly hodnoceny jeho rodinné poměry.

Správní orgán I. stupně se zabýval jednak rodinnými poměry žalobce ve spojení s otázkou přiměřenost, přičemž podrobně rozvedl, z jakých důvodů shledal jako nedůvodnou jeho námitku, že žije se svým synem a manželkou a neudělení trvalého pobytu žalobce nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť mu není nijak nepřiměřeně bráněno v tom, aby se stýkal se svou manželkou či jejím synem. Povolení k trvalému pobytu totiž není jediným aktem, který by žalobci umožňoval legálně dlouhodobě pobývat na území ČR. Míra oprávnění, kterých na území ČR požívá cizinec trvale pobývajících a cizinec pouze dlouhodobě pobývajících je odlišná, avšak neznamená, že by zde žalobce nadále nemohl nerušeně vést svůj soukromý a rodinný život, byť pouze na základě přechodného oprávnění k pobytu, jak ostatně dosud činil po celou dobu. Konečně žalobce uvádí ve své replice ze dne 4. 6. 2012, že využil možnosti dostat se do ČR na základě jednotného ..., kterému bylo vydáno ZÚ ... a bylo mu vystaveno povolení k trvalému pobytu do nového cestovního dokladu.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když v tomto případě postupovaly podle ust. § 87 l) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Krajský soud k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Zároveň ve smyslu ust. § 60 odst. 1 a 2 nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm úspěch neměl a správní orgán náklady řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu